

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

תיק מס' 4/108 ע"ב

פניאל ק"א
י"ט א"ב א"ר
סניף ג'
8/9/97

מחלקה

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום

מזהה פניי: ג-7/9752

מזהה פריט: 000e2r3

כתובת: 2-109-3-6-8

תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת הקידה במלכותיות בענין פרשת
העלמות של ילדים מגין עולי תימן
בשנים 1954-1948

תיק מס' 4/108 ע"ב

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 8/9/97

חברי הוועדה:

- יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
- חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
- חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בורריות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8/9/97

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

היו"ר: אני פותח את ישיבת הבוקר היום 8.9.97 והעדות הראשונה תהיה של מר שלמה הנדי בתיק 49/97.

עדותו של מר שלמה הנדי - תיק מס' 49/97

היו"ר: מר הנדי אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת.

אתה פנית אלינו בקשר לאחותך צביה הנדי שלפיה כתוב נעלמה מבית תינוקות בראש העין בשנת '49 כשהיא היתה בת שנה. אולי תתן לנו כמה פרטים על הרקע ההורים שלך היו אז במחנה עולים,

שלמה הנדי: טוב, אני אספר את כל הסיפור.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

היו"ר: בבקשה.

שלמה הנדי: הורי עלו מתימן, ביחד עם שתי בנות ובן, כלומר אני הבן היחידי עם שתי בנות אני הייתי הבן האמצעי. הבת הקטנה היתה בת שנה עד שנה וחצי עד כמה שאני יודע ויכול לזכור אותה.
 הורי התישבו בהתחלה בעתלית,

היו"ר: רגע, כשהגיעו ארצה,

שלמה הנדי: העבירו אותם למחנה עולים בעתלית.

היו"ר: העבירו אותם למחנה עולים.

שלמה הנדי: בעתלית. שם שהו תקופה קצרה מאוד ומשם העבירו אותם למחנה עולים בראש העין. אני כילד בסביבות חמש וחצי זוכר שגרנו במחנה, במבנה בריטי בערך כשלושים ארבעים משפחות עם הילדים והכל.
 יום אחד אמרו להורים שלי שאת הילדה צריכים להעביר לבית תינוקות בראש העין, העבירו אותה, ישנה שם,

היו"ר: סליחה, זה היה במחנה ראש העין?

שלמה הנדי: כן, אני מדבר עכשיו על ראש העין,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

היו"ר: אני לא זוכר ש,

____: הם היו תקופה קצרה בעתלית והעבירו אותם.

שלמה הנדי: עברנו לראש העין אמרתי, וגרנו במחנה, במבנה בריטי גדול. יום אחד באו להורי ואמרו להם שאת הילדה צריכים להעביר לבית תינוקות.

הורי כאנשים תמימים, אנשים מה שאומרים להם עושים, והביאו אותה אכן לבית תינוקות, ישנה שם לילה אחד בלבד, למחרת כשהורי באו לבקר אותה, ואני זוכר את זה בתור ילד, באתי לשם עם ההורים שלי, אמרו לנו שהיא חולה ולקחו אותה לבית חולים.

היו"ר: אמרו לאיזה בית חולים?

שלמה הנדי: אמרו בהתחלה לבית חולים בלינסון. הורי הלכו לבית חולים בלינסון. הילדה לא נמצאת שם. חזרו לבית תינוקות, האחות אמרה להם העבירו אותה לפרדס כץ, בית חולים בפרדס כץ, הלכו לפרדס כץ ואני לא צריך להגיד לך את כל הקשיים שבאותה תקופה עם כל התחבורה הציבורית, אני זוכר שאבי הלך עד פתח תקווה ברגל כדי לתפוס את האוטובוס לפרדס כץ. הגיעו לפרדס כץ, היא לא נמצאת שם, חיפשו, חיפשו ולא מצאו. חזרו לבית התינוקות בראש העין, ואמרו להם שהיא נמצאת בפרדסיה. איש לא אמר להם מקום אחר מלבד שלושת

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

המקומות האלה. הורי ... רגליהם לשלושת המקומות האלה ולא נמצאה הילדה עד היום.

מראש העין, כעבור שנה בערך, חצי שנה, אני מתקן חצי שנה בערך העבירו את הורי מראש העין למושב גורן בצפון, זה אחרי נהריה ליד קיבוץ איילון. אחרי חודשיים שלושה העבירו אותם למושב ... שנמצא ליד שדה התעופה לוד.

בינתיים שהורי היו קשיי יום חיפשו ולא מצאו, זהו, הילדה הודיעו להם שהיא נפטרה ללא קבר ללא תעודת פטירה ללא שום הוכחה חותכת להגיד להם היכן היא קבורה או שיהיה להם איזה מסמך ביד. הורי התלוננו אז באותה תקופה במשטרת פתח תקווה, בהתחלה לא הסכימו לקבל מהם תלונה, לא קיבלו תלונה כעבור נדנודים של אבי במשטרת פתח תקווה לקחו ממנו תלונה, ורק כעבור שנה וחצי קראו לו ממושב בית אריף לבוא למשטרת פתח תקווה להמציא להם את תעודת עולה.

הוא אכן הופיע במשטרת פתח תקווה עם תעודת העולה, מסר להם את תעודת העולה, ואמרו לו תמתין אנחנו נודיע לך, מאז הוא חיכה, עד היום הוא מחכה לתשובה עד להודעה שיודיעו לו כל תשובה כל שהיא.

אני במשך הזמן גדלתי הדבר הזה הציק לי, בינתיים נולדו גם אחיות נוספות, כך שהמשפחה גדלה. אבל לא שכחתי, גם לא יכולתי לשכוח. זה הציק לי בשירות הצבאי שלי, אני בינתיים התגייסתי למשטרה, שרתתי כאיש משטרה. בשנת '66 כשוטר חדש פניתי לעיתונאית מיטל מידיעות אחרונות וביקשתי לכתוב כתבה על אחותי שלא ידעתי שהיו עוד ילדים נוספים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

כ.ה. קובל: בכתבה אתה כותב שצביה היתה בת שלוש לא בת שנה.

שלמה הנדי: אני לא ידעתי, גם לא ידעתי אלף גם העיתונאי שמע אמר דברים שאני לא אמרתי, הרבה דברים שם ניכתבו דברים שאני לא אמרתי שזה קוסמטיקה של עיתונאים, לא אני אמרתי אותם. בקיצור כעבור חצי שנה מיום שדיברתי עם העיתונאים אפילו הדבר ברח לי בכלל מהראש התיאשתי, לא כתב כתבה התיאשתי ושכחתי בכלל מזה. יום אחד אני מסייר בשטח פתאום באים אלי שני קצינים, תופסים אותי בשטח עם ניידת תעלה לניידת, מה קרה? צריכים אותך דחוף אצל מפקד ...

היו"ר: היית עוד במשטרה?

שלמה הנדי: רק התחלתי. רק התגייסתי ב-66' הייתי בסך הכל בן 22. עליתי לניידת והצורה שבה הם לקחו אותי והובילו אותי לתחנה חשבתי שאולי יש תלונה נגדי שעשיתי משהו חמור, כי שני קצינים מובילים אותי ישר למפקד ה... , במשרד של מפקד ... האמת היא שחששתי, לא ידעתי מה לחשוב, מכניסים אותי לשם ואז זורקים לי את העיתון על השולחן, מה הכתבה הזאת? אמרתי להם שזו כתבה, קודם כל הייתי המום, סוף סוף ישנה כתבה שחיכתי לה המון זמן, אני מסתכל בכתבה, קורא את הכתבה אמרתי כן יש לי אחות שנעלמה בשנות ה-50' ואני מחפש אותה עד היום. ואז הזהירו אותי וצעקו עלי שיותר לא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

אתראיין בנושא הזה, אמרתי רבותי זה נושא פרטי שלי אישי שלי לא הדלפתי חומר משטרתי ולא כתבתי על שום דבר מהמשטרה, ענין אישי שלי.

בכל אופן הזהירו אותי שיותר לא אתראיין כי אחרת ... לי ומאז הפסקתי, ומי שמכיר את התקופה הזאת את התקופה בשנות ה-65-66 סמל ב' היה אלוהים, לא כל שכן סגן ניצב, זה לא היום שישנה אינפלציה שהיום כולם פקד"ים כולם רבי פקד"ים אז סמל ב' היית עומד בדום, לא היית יוצא לסיור אם לא היית במסדר ובודקים לך את האלה ואת הפנקס כיס וכל הדברים האלה, אז כמובן שפחדתי.

היו"ר: סליחה, אז היית בדרגה של של,

שלמה הנדי: לא, לא, הייתי שוטר חדש במשטרה.

היו"ר: אז למה את לוקח סמל ב' כדוגמא שסמל ב',

שלמה הנדי: לא, כי סמל ב' הוא היה אחראי עלי שאם הוא היה עובר על ידי ואני עומד בצומת, אני הייתי עומד ... לפניו זה היה התקופה של אז, אבל אם סנ"צ מפקד נפה מזהיר אותי ומאיים עלי אז ברור שאני חששתי ופחדתי. לא אשכח את זה עיתונאים בלילות חיפשו אותי במשמרות לילה כדי לדבר איתי ואני מאוד פחדתי, הבטיחו לי הרים וגבעות, הבטיחו לי שלא ... לי, שזה יהיה עדות שלא יזכירו את השם שלי, אני פחדתי.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

כעבור שלושה שבועות אני קורא בעיתון שהוקם וועד ציבורי לילדי תימן, ומסתבר שלא אני היחידי אלא יש עוד הורים כמוני שמחפשים את הילדים שלהם. לא היה לי שום קשר עם הוועד לא פניתי אליהם כי חשתי. יום אחד אני מקבל, הוקמה וועדת בהלול ניקובסקי ואני לא אשכח את היום הזה שניקובסקי צעק עלי בחקירה כאילו אני נאשם, אמרתי לו סלח לי אני עד אני מתלונן, אני לא נאשם למה אתה צועק עלי, בגלל שאני איש משטרה כמוך ואתה מנצל את הסמכות שלך עלי? קמתי ויצאתי, לא נתתי עדות.

כ.ה. מימון: ... הגעת לוועדה של ניקובסקי או שהם קראו לך?

שלמה הנדי: הם קראו לי. במשטרת פתח תקווה הם ישבו. אני לא יודע עד היום אם הורי מסרו עדות או לא מסרו עדות, אני לא יודע עד היום כי לא שאלתי גם, אבל אני לא נתתי עדות. קמתי ויצאתי.

היו"ר: עד היום אתה לא יודע באיזה בית חולים היא היתה לפני שהיא נעלמה?

שלמה הנדי: לא, רק עכשיו הסתכלתי בדו"ח כרגע ראיתי שהיא הובלה לבית חולים דג'יאני ונפטרה ויש תאריך פטירה ורק עכשיו ידעתי בהן צדק אני נשבע שרק הרגע ידעתי הורי גם הורי גם לא יודעים שהיא בכלל נפטרה עד היום. עד היום הם לא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

יודעים שהיא נפטרה, אבי ביום שישי בן 93 יושב איתי
 ובוכה, אומר לי אני הולך כבר למות לפחות לראות אותה.

היו"ר: איזה דו"ח זה הופיע?

כ.ה. קובל: של בבס?

שלמה הנדי: כן, כרגע ראיתי את זה, עד היום לא ידעתי שהיא היתה
 בבית חולים דג'יאני איך אפשר היום לבוא ולהמציא לי
 תעודת פטירה שהיא לא היתה והייתי בחברת קדישא בפתח
 תקווה ושאלתי היא לא מופיעה שם, הם אמרו אנחנו לא
 יכולים לתת לך תעודת פטירה, נכנסתי למסוף של משרד, ועד
 היום מזכיר את חטאי ניכנסתי למסוף המשטרתי של המחשב של
 המשטרה של מיפקד האוכלוסין, בדקתי לפי תעודת זהות שלה,
 היא חיה עד היום במושב בית אריף, הורי גרו במושב בית
 אריף והם עזבו שם בשנת '67.

היו"ר: זאת אומרת הכתובת שלה ניתנה שם כבית אריף,

שלמה הנדי: כבית אריף והורי עזבו ומאחר והיא עברה כבר גיל 20
 והיא עצמאית אז תעודת זהות שלה עדיין רשומה שהיא גרה
 במושב בית אריף.

כ.ה. קובל: מה מספר תעודת הזהות שלה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

שלמה הנדי: 089,

כ.ה. קובל: 11

שלמה הנדי: 31167. הורי קיבלו בשבילה צו גיוס.

כ.ה. קובל: 08931167.

שלמה הנדי: אבא שלי 4, אמא שלי 5, אני 6, היא 7 ואחותי הגדולה
8, אני לא יודע איך, אחותי הגדולה 8 דווקא.

כ.ה. מימון: אבל היא אחריך צביה.

שלמה הנדי: כן.

כ.ה. מימון: עכשיו שלך אם אתה כבר מדבר על תעודת זהות,

שלמה הנדי: 08931164.

כ.ה. מימון: 64 או 67?

שלמה הנדי: 4 זה ביקורת.

כ.ה. מימון: עוד פעם.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

שלמה הנדי: 0893116, 4 זה הביקורת.

כ.ה. קובל: ושלה 3117.

כ.ה. מימון: 7 בסוף ו-4 ביקורת.

שלמה הנדי: אני לא יודע ביקורת, אין לי כך שאני לא יודע מה,

כ.ה. מימון: מה שם ההורים שלך, לא אמרת לנו.

שלמה הנדי: יחיא הנדי ואמא שלי שמחה הנדי. רציתי להביא את אבי
 היום להנה אבל מאחר שאמא שלי מאושפזת בבית חולים והוא
 לא יכול לעזוב אותה.

כ.ה. מימון: תגיד, אתה פנית אלינו עוד בפברואר '96?

שלמה הנדי: פנית בפברואר '96, פנית גם בסוף '96 ולא הוזמתי.

כ.ה. מימון: לא לא באת אז?

שלמה הנדי: לא הזמינו אותי. שלחתי שלושה פקסים. עד שהזמינו אותי
 לפה. כתבתי שלוש פעמים עד שזומנתי.

כ.ה. מימון: היתה כנראה טעות של המזכיר למה לא הזמינו אותך כי
 יש עוד כמה הנדי,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

שלמה הנדי: לא, אבל אני גם התקשרתי אישית בטלפון ודיברתי איתו
 ואמרתי אני כתבתי מכתב למה אתם לא מזמנים אותי?

כ.ה. מימון: טוב, באת בסדר, אני פשוט ראיתי גם את המכתב שלך
 הקודם ולא הבנתי למה לא הזמינו אותך, היתה טעות, זה
 קורה.

שלמה הנדי: ואני חוזר שוב, בדקתי במחשב של המשטרה של משרד הפנים
 ומופיע שאחותי גרה במושב בית אריף עד היום כאשר היא לא
 גרה איתנו מעולם בבית אריף היא לא ניכנסה לגור שם.

היו"ר: טוב מר הנדי אין לנו יותר שאלות, הבהרת, אני מעוניין
 לדעת אם איזה זמן שהוא פנית לעוד נגיד שירותים כמו משרד
 הפנים או חברת קדישא?

שלמה הנדי: אני פנית.

היו"ר: כדי לשאול,

שלמה הנדי: אני פנית למשרד הפנים, אני פנית לחברת קדישא בפתח
 תקווה,

היו"ר: האם פנית למשרד הפנים עם המספר הזהות של אחותך?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

שלמה הנדי: לא היו מוכנים בכלל לדבר איתי. אני במחשב של המשטרה בדקתי בלבד ואז קיבלתי נתונים שהיא גרה במושב בית אריף.

כ.ה. מימון: ומה כתוב במחשב? שהיא חיה,

שלמה הנדי: שהיא גרה, הכתובת שרשומה זה מושב בית אריף כאשר היא בחיים לא היתה במושב בית אריף.

כ.ה. מימון: היא היתה חולה אגב כשלקחו אותה מבית התינוקות?

שלמה הנדי: אבא שלי אמר שהיא היתה בריאה לגמרי, ואני ישבתי עם אבא שלי ביום שישי שבת, הוא אמר שהיא היתה בריאה לגמרי לא היתה חולה בכלל.

כ.ה. מימון: מה הורים מספרים? היו עוד מקרים כאלה?

שלמה הנדי: תראה בדיעבד כלומר אני שאלתי את אותה השאלה, אתה לא שמעת שילדים נחטפו, לא שמעת שילדים נעלמו, הוא אומר לי לא, שמענו שלקחו ילדים לבתי חולים, אבל לא שמענו שהם נעלמו, רק בהמשך שהוא הלך כבר למשטרה והסתבר לו שיש עוד הרבה הורים מתלוננים, והריצות האלה בכלל לא שלחו אותם שלחו אותם לבלינסון, שלחו אותם לפרדס כץ, שלחו אותם לפרדסיה דג'יאני בכלל לא הוזכר להם. אני מאמין שגם אם היו אומרים לו הוא לא יודע אפילו איפה זה, מה זה יפו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 8 בספטמבר 1997

בכלל, הרי התימנים כשהם באו לארץ הם היו אנשים תמימים, אנשים מאוד ישרים, שמה שאמרו להם זה מה שהם קיבלו. אז הריצו אותו לבלינסון והריצו אותו לפרדסיה ולפרדס כץ אבל לא לבית חולים דג'יאני.

היו"ר: תודה רבה לך. העדה הבאה היא ימן שרעבי. הגב' ימן שרעבי אני מזכיר לך שאת צריכה לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת. אז שמך נכון ימן שרעבי, תיק מס' 50/97.

עדותה של העדה גב' ימן שרעבי - תיק מס' 50/97

היו"ר: את באת הנה בקשר לאח שלך כן?

ימן שרעבי: לא, הבן שלי.

היו"ר: מה שמו של הבן שנעלם?

ימן שרעבי: היה קטן, שלוש ימים נישארתי בבית חולים אמרו לי ... והשאירו אותו כמה ימים למה יהיה בסדר ואבוא לקחת אותו.

היו"ר: אז את שכבת בקריה בתל אביב,

ימן שרעבי: כן.

היו"ר: שלושה ימים.